

diným důchodkem k vydržování židovské církevní instituce, žádala stěžující si obec, aby Aronu B. bylo nařízeno zaplatiti do její pokladny částku 600 Kč. Podle toho stěžující si církevní obec dožadovala se politické exekuce pro částku, kterou vyměřila Aronu B. na dani z masa spotřebovaného v jeho košerní jídelně ve V., žádala tedy o exekuční dobytí uložené gabelly, jak se také výslovně v žádosti uvádí. Takto pohlížel na věc nejen okresní úřad v Nové Bani, v jehož výměru z 13. března 1928 se uvádí, že košerní restaurátér musí zaplatiti vyměřenou mu daň z gabelly, i když košerování provádí sám, ale i Aron B. v odvolání podaném proti tomuto výměru, v němž namítal, že stěžující si obec nemá nároku na gabellu z masa prodaného v jeho košerním hostinci hostům, kteří patřili k cizím církvím židovským. Žal. úřad vychází však v nař. rozhodnutí ze zjištění, že stěžující si obec domáhala se politické exekuce pro částku, kterou vyměřila Aronu B. na gabellové dani, vybírané od členů náboženské obce, kteří nevedou košernou domácnost, resp. nepožívají rituelního masa. Toto zjištění je v odporu s obsahem jednacích spisů, podle nichž — jak bylo doloženo — stěžující si obec žádala o exekuční vydobytí částky, uložené zúčastněné straně z košerného masa, prodaného v její košerní jídelně ve V., tedy částky připadající na gabellu. Vycházejí z těchto nesprávných zjištění, nevyřídil žal. úřad věc, jež v odvolání Arona B. byla naň vznesena, a je proto jeho rozhodnutí ztíženo podstatnou vadou řízení, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 10.327.

Řízení správní. — Řízení před nss-em: I. * Opomen-li úřad poslední stolice naříkané rozhodnutí straně doručiti, nezakládá toto opomenutí formální vadu naříkaného rozhodnutí, stíhatelnou stížností před nss-em.

Církevní věci: II. Následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy podle § 15 (a 11) zák. čl. XXXVIII:1868 pro závadný stav školy, nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel učinil přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků.

(Nález ze dne 4. února 1933 č. 1547.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 8799/30, 9307/31.

Věc: Dr. Pavel. J. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vydržování školy v P.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Po trojím bezvýsledném vládním napomenutí, uděleném ve smyslu § 15 zák. čl. XXXVIII:1868 řím. kat. biskupskému ordinariátu v Trnavě jako církevní vrchnosti řím. kat. školské stolice v P. vyslovil referát min. škol. v Bratislavě nař. rozhodnutím, že dnem 31. srpna 1930 přestává právo udržovatelky řím. kat. ludové školy udržovati veřejnou ludovou školu v P.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost na nss, o níž uvážil soud toto: Stížnost nejprve namítá, že žal. úřad o tom, že počínaje dnem 31. srpna 1930 odnímá řím. kat. náboženské obci právo vydržovati školu, neuvědomil vydržovatelku školy a jen náhodou se o tom dověděla školská stolice z uvědomění okresního úřadu v Malackách.

Nss již v nál. z 26. března 1930 č. 4847 zaujal stanovisko, na kterém trvá i v daném případě, že doručení nař. rozhodnutí není nezbytným předpokladem stížnosti k nss-u a jurisdikce tohoto soudu. Doručení má ovšem význam pro běh lhůty, stanovené v § 14 zák. o ss, dokud rozhodnutí doručeno nebylo, nezačíná tato lhůta běžeti a nemůže tedy uplynouti. Jestliže však st-l dověděv se jiným způsobem o obsahu nař. rozhodnutí, podal proti němu stížnost přes to, že rozhodnutí mu nebylo ještě doručeno, dává tím najevo, že se domáhá přezkoumání nař. rozhodnutí a nss nemůže v nedoručení nař. rozhodnutí — když stížnost byla podána — spatřovati podstatnou vadu, pro kterou by bylo lze zrušiti nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Dále namítá stížnost, že třetí vládní napomenutí stalo se bezúčinným, poněvadž žal. úřad po bezvýsledném uplynutí půlroční lhůty nic nepodnikl a také žádosti řím.-kat. školské stolice o prodloužení s tímto napomenutím spojené lhůty výslovně nezamítl, takže dlužno souditi, že žádosti bylo vyhověno.

K námitce této se podotýká, že zák. čl. XXXVIII:1868 neobsahuje předpisu, že by úřadem způsobený průtah v dalším postupu po bezvýsledném uplynutí lhůty s napomenutím spojené měl za následek bezúčinnost tohoto napomenutí. Také okolnost, že žádost za prodloužení lhůty nebyla výslovně zamítnuta, nezakládá při nedostatku příslušného předpisu domněnky, že žádosti bylo vyhověno.

Za tohoto právního stavu nemusel se nss zabývati otázkou, zda výnos referátu min. škol. z 2. srpna 1929, podle kterého úřad tento neshledal důvodu, aby lhůta byla prodloužena, kdyžtž od třetího napomenutí uplynuly dva roky, byl st-li případně řím.-kat. školské stolicí doručen. Bylo tedy tuto námitku zamítnouti pro bezdůvodnost.

Jinak stížnost nepopírá, že žal. úřad jest v zásadě oprávněn po trojím bezvýsledném napomenutí vysloviti zánik práva církve vydržovati spornou školu. Stejně také nepopírá, že proti trojímu vládnímu napomenutí nenastoupila církevní vrchnost včas cesty stížnosti na nss. Stížnost jenom vytýká, že nař. rozhodnutí odporuje ustanovením §§ 15 a 28 zák. čl. XXXVIII:1868 proto, že tu není předpokladů, na které prý váže zákon právo úřadu odejmouti církvi právo vydržování veřejné školy. Stížnost uvádí, že řím.-kat. školská stolice v P. hned po obdržení třetího vládního napomenutí usnesla se provésti novostavbu přízemní školy a dala sdělati plány a rozpočet. Poněvadž plány byly státním technikem odmítnuty, dala zhotoviti nové plány a rozpočet na stavbu jednoposchodové školní budovy. Plány byly tentokráte sice uznány za způsobilé, ale rozpočet byl odmítnut obecním zastupitelstvem. Poněvadž státní subvence nebyla slíbena, dala školská stolice sdělati nové plány a rozpočet na přestavbu staré školy, s čímž i obecní zastupitelstvo i okresní výbor projevily souhlas. Z uvedeného dovozuje stížnost, že školská stolice chtěla vyzvání žal. úřadu vyhověti, neboť podnikla vše, co jí bylo možno, dále

že školská stolice také byla s to požadavkům zákona zadost učiniti, neboť se postarala o schválení nákladu jak obcí tak okresem, ale že okolnosti na ní nezávislé způsobily, že neučinila včas zadost vyzvání žal. úřadu. Stížnost má tedy za to, že tato nemožnost ležící v okolnostech, na vůli vydržovatelky nezávislých, ji osvobozuje od splnění podmínek v § 11 zák. čl. XXXVIII:1868 uvedených.

Než nss již v nálezech Boh. A 8799/30, 9307/31 a jiných dovodil, že následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel učinil přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků, nýbrž že zákon ukládá církvi, která míní vydržovati nebo již vydrží školu, v § 11 zák. čl. XXXVIII:1868 imperativně a bez výhrady povinnost splnit podmínky v zákoně uvedené, neuváděje žádného důvodu osvobozujícího, pro který by mohla církev zmíněné povinnosti býti sprostěna. Nemožnost splnit podmínky v zákoně uvedené nemá tedy za následek, že by církev mohla školu založiti nebo ji vydržovati, aniž jest podmínkám zákona vyhověno.

Na tomto právním názoru trvá nss i v daném případě a bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 10.328.

Jazykové právo: * Článek 7 odst. 1 jaz. nař. č. 17/26, pokud obsahuje předpis, že listiny a spisy, zřízené v době počínající dnem 6. března 1925 a sepsané v jazyku menšinovém, lze předložit — jako přílohy, doklady, k důkazu nebo k jiným úředním účelům — soudům, úřadům a orgánům v cit. odst. 1 blíže označeným jen v ověřeném překladu do státního jazyka, odporuje jaz. zákonu.

(Nález ze dne 7. února 1933 č. 7769/32.)

Prejudikatura: Boh. A 7177/28; neodporuje Boh. A 3144, 3145/24, 9010/31.

Věc: Karel K. v T. a spol. (adv. Dr. Arn. Engel z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti (odb. r. Dr. Jan Srb) o jazykové právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká příkazu předložiti ověřený překlad přílohy podání, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: V trestní věci st-lů jako soukromých žalobců pro přečin bezpečnosti cti spáchaný tiskem zemský trestní soud v Praze uložil st-lům, aby výtisk německého časopisu »Rote Jugendwacht« předložený s neověřeným českým překladem inkriminovaného článku německého byl ověřen (čl. 7 jaz. nař.). V postupu stolic adm. byly jazykové stížnosti do tohoto výroku posléze nař. rozhodnutím min. sprav. zamítnuty s tímto odůvodněním: Článek 7. jaz. nař., o nějž podřízené stolice opřely svá rozhodnutí, — nesprávné použití jeho vůbec není vytýkáno — ani když nss v jiném konkrétním případě (nál. Boh. A 7177/28) shledal jeho nezákonnost podle § 102 úst. list., není zrušen ani změněn, tak že úřady jsou tímto čl. 7 vázány (§ 7 zák. o ss a § 12 o. z. o.); ostatně nelze o stálé praxi nss-u odpovídající názorům stížnosti mluvit, když mimo